



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Assertio Omnium Articvlorvm M. Lvtheri, Per Bvllam Leonis X. Novissimam Damnatorvm**

**Luther, Martin**

**[Basel], 1521**

**VD16 L 3876**

Tricesimvs Primvs In omni opere bono iustus peccat.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-33308**

MAR. LVTHERI ASSERTIO.

dum tñ, sicut quemuis alium tyrannum. Ego uero etiam si sanctus Petrus hodie præfideret Romæ, negabo Rom. Episcopum esse Papam: Papa enim res ficta est in mūdo, neq; fuit, neq; est, neq; erit, sed fingitur esse. Quare ipsam sedem bestia nego, nihil moratus, sit ne bonus an malus qui in eo sedet. Sedes inquam, quæ sit super omnes sedes, nulla est in Ecclesia super terram, iure diuino, sed omnes sunt æquales: Quia una fides, unum baptisma, unus Christus, unus pater, qui operatur omnia in omnibus, qui est super omnia per omnia & in omnibus Ephe. iij. Deinde Decretales Papæ non dico Apocryphas, sicut Viglephus & Hufs dicere iactant, sed impias & Christo aduersarias, solo spū Satanæ efflatas, qua cā & eas exussi cū fiducia.

Fortassis & in hoc peccauit Ioannes Hufs, q̄ duodecim Concilia Euangelica fecit, cum non sit nisi unicum uirginitatis siue cœlibatus: In qua tamē re deceptus est, per impiam Thomæ & Thomistarum Theologiam. Itaboni isti uiri ea quæ in Ioanne Hufs optima sunt damnauerunt, quæ uerò non bona, probauerunt. Articulos ergo Ioannis Hufs damnatos, oēs suscipio, paratus defendere eos, per Christi gratiam, inuito illo rerum portēto, & abominatōne, quæ sedet in loco sancto. Verum omnia Ioannis Hufs & si ab illis probata, nō admitto, ut dixi.

TRICESIMVS PRIMVS

In omni opere bono iustus peccat.

Finitis tādē articulis illis nugalibus, in quibus nec pietas, nec eruditio doceri uel audiri potuit, sed de superbia & abusu Romanæ abominatōnis, coacti sumus perdere uerba, operas & tempus, reuertimur nunc ad res serias & salutare, nempe ad gratiam, liberū arbitrium peccatum, de gloria hominum ad gloriā dei transeūtes, de quibus rebus & primis articulis nō nihil tractauimus.

Hunc

Decretales,

Concilia  
Euangelica.



ARTICVLORVM DAMNATORVM

Hunc autem articulum ego in Galatis meis, deinde in resolutionibus, atq; aduersus doctrinales damnatores, & incēdarios Lotaniēn. tā copiose tractaui, præterea eundē duo eruditiss. uiri Theologi. D. Andreas Carlstadius, & Io. Dolitius æditis libris sic declararunt, ut in aduersarijs incredulis nihil aliud uideam, q̄ aures aspidis surdæ & obturantis auditū suum, seu ut Apostolus ait, ad fabulas eos conuersos, a ueritate audito auerso. Quid illi admittent, qui nubes has testimoniorum sanctorum non admittūt? Attamen instandum est mandante eodem Paulo, oportune, importune, ob hoc ipsum quod sanam doctrinam nolunt sustinere.

Andreas  
Carlstadius  
Io. Dolitius

Oēs immūdi  
ut menstruū  
iusticiæ no/  
stræ.

Quid ergo meum articulum damnant? damnent illud Esaiæ, lxiij. Et facti sumus immundi omnes nos, & quasi pannus, menstruata, uniuersæ iusticiæ nostræ. Et illud Eccle. vij. Nō est homo iustus in terra, qui faciat bonum & non peccet. Obsecro, qui uniuersas nostras iusticias immundas dicit, nonne omne opus bonum, peccato pollutum asserit? damnēt & illud psal. cxlij. Non intres in iudiciū cum seruo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis uiuens. Deus enim iustus iudex, bonum opus damnare non potest, cum autem hic dicat, non iustificari ullum uiuentem etiam seruum dei, planum est, nullum opus bonum posse iustum iudiciū dei sustinere, quare nec plene bonum est.

Nullū opus  
plene bonū.

Concupiscit  
spiritus aduer/  
sus carnem.

Et ad ea quæ primis articulis diximus redeundo, probauimus hominem sanctum, spiritu concupiscere aduersus carnem, & carne aduersus spiritū, esseq; per hæc duo cum Apostolo Paulo, seruum peccati scđm carnē, & seruum dei scđm mētem, ac per hoc persona ipsa iusti, partim est iusta, partim peccatrix. Si ergo omnis persona simul peccatrix est dum iusta est, quid euidētius sequi potest, q̄ ut opus



opus quoque partim sit bonum, partim malum: cum Christus dicat & natura monstret, tale esse fructum, qualis est arbor, uti arboris certe in fructu sentitur. Non enim bona opera faciunt iustum (ut sæpe diximus) sed iustus facit bona opera: at talia faciat, necesse est, qualis est ipse, imperfectus imperfecta, iustus iusta, malus mala. Si hæc ratio & autoritas non mouet, nescio quid mouere possit.

Nō opera iustum sed iustus bona opera facit.

Fortē dicent & admittent, iustum in opere bono deficere quidem, sed non peccare. Verū superius abunde probaui, hunc defectum esse uere peccatum. Est enim omīssio illius precepti, Diliges dominum deum ex toto corde tuo, ex omnibus uiribus tuis, ex tota anima, cum autē caro resistat spiritui, clarum est, quod uires carnis non diligant deum, ac per hoc peccant in hoc preceptum. Si enim sic elabi uolunt, per nomen defectus, ne peccatum cogant admittere, Elabar & ego, & dicam adulterium non esse peccatum, sed defectum: Quia enim ratione illud carnis concupiscere contra spiritum, non est peccatum, eadem & adulterari non erit peccatum. Quod ut dixi proprium sit eorum inuentum, appellare defectum, quod scriptura peccatum appellat. Et, si cut ipsi fabulantur, suos defectus non esse contra legem, sed defectiones a lege, ita ego quoque negabo adulterium esse contra legem, sed solum defectum a lege.

Defectus in opere peccatum est.

Et quid faciunt hi suis loquutionibus, nisi quod alijs quidem uerbis, idē quod Pelagiani docent: An referre putas, quibus uerbis ueritatē eludas & mendacium statuas? Quid enim ex ea doctrina capit auditor, quod se post acceptam gratiam mundum esse, & iam gratia ad peccati ulterioris purgationem non egeret id quod priusissime pelagianum est, sed sub uerbis catholicis propositum. Ita Christo non habent opus ad iustitiam, nisi in primo instanti contritionis, nisi quod pelagiani, nec ipso primo instanti, gratia indigere uoluerunt.

Pelagiani.

Cur non damnant Grego. sup Iob. ix, dicentē, Sanctus uir, quia omne meritum uirtutis nostræ uirtutē esse cōspicit, si ab

Gregorius.

in interno



interno arbitrio, districte iudicet. Ideo recte subiungit: Si uoluerit contendere cum eo, non poterit ei unum respondere pro mille. Nonne articulum hunc meum hic Greg. euidenter docet: Idem super illud eiusdem. Si habuero quippiam iustum, non respondebo, sed meum iudicem deprecabor: Ut enim (inquit) saepe diximus, omnis humana iustitia iniustitia esse conuincitur, si districte iudicet. Et Aug. li. ix. confessi. Vae hominum uitae, quantumcumque laudabili, si remota misericordia iudicet. Vides ergo, o miser Sanctissime, quorum sententias impia tua Bulla danaris: certum est cum his Scripturae & patrum sententias permanere, & te idolum abominationis, cum fiducia contemnerere. Non ergo meus ille articulus, sed Esaias, David, Salomonis, Pauli, Christi, Augustini, Gregorij, Inuentus est, cum quibus danari ab Antichristo isto, superba gloria est. Hac enim diabolica damnatione firmata opinio illa, Papam esse Antichristum, & Romam Curiam sedem Satanae, & abominationem desolationis esse in Babylone ista mystica. Amplius non fallit specie ueritatis, sicut hactenus fecit, sed prodit seipsam abominatio ista peccati & perditionis.

## TRICESIMVS SECVNDVS.

Opus bonum optime factum, est ueniale peccatum.

Hic manifeste sequitur ex priore, nisi quod addendum est, quod alibi copiosius dixi, hoc ueniale peccatum non natura sua, sed misericordia dei tale esse. Non enim dixit David: Non praemiabit, sed non iustificabit in conspectu tuo omnes uiues. Non iustificari, certe est danari, ita omne opus iusti danabile est, & peccatum mortale, si iudicio dei iudicet. Et Aug. non dixit, Vae uitae hominum aliquo modo laudabili: sed, Vae, quantumcumque laudabili. Vae autem istud, damnationem sonat, & quantumcumque laudabilis uita, optima uitam sonat. Et Greg. non dixit: Iustitia humana conuincitur imperfecta, sed iniustitia, esse, si iudicio dei iudicet. Idem non dixit, aliquod meritum nostrum uitiolum

Augustinus.

*enodia saluat*Veniale ex  
misericordia  
dei, non natura.*quasi malum  
arguitur*

antiquo